

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ได้พันกิโลเหมาะสมมาก

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๑๒ บาท ๙ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๓๘ ดอลลาร์ เราจะเร่งทองคำจากนี้ไป เพราะจะปิดโครงการในวันที่ ๑๒ เมษายน ข้างหน้านี้ พ.ศ. ๒๕๕๗ วันเดียวกันกับปิดโครงการ ก็มอบทองคำ ดอลลาร์ พร้อมเสร็จในวันนั้นเลย ทองคำอย่างน้อยต้องได้ตามที่กำหนดไว้ รวมทั้งหมดเป็น ๑๐ ตันในวันนั้น อย่างน้อยต้อง ๑๐ ตัน เวลานี้ขาดอยู่ ๘๓๑ กิโลจะครบ ๑๐ ตัน สำหรับดอลลาร์ขาดหนึ่งล้านกว่าเล็กน้อย ดอลลาร์ไม่ค่อยหนักใจอะไรนัก ส่วนทองคำนี้มันกดถ่วงใจหนักตลอดมานะ แต่ก็มีลูกศิษย์ปลดตลอดมาเหมือนกัน คือลูกศิษย์นี้ปลดเป็นพื้นมาเลย ปลดออกๆ คราวนี้กะว่าจะเป็นครั้งสุดท้าย ยังขาดอยู่ ๘๓๑ กิโล ทองคำ จะครบ ๑๐ ตัน

ส่วนบัญชีสำหรับรับบริจาคไม่ได้ปิดนะ มีแต่โครงการที่เราเป็นผู้ตั้งขึ้นมาเองแล้ว มันก็อยู่บนหัวเรา กดหัวเราเรื่อย ไส้ไปที่นั่น ไส้ไปที่นี้ นี่เราก็ปลดมันออก ให้โครงการอยู่เป็นโครงการ เราเป็นเรา ที่นี้การจะเทศนาว่าการที่ไหนๆ ก็ให้เป็นไปตามอรรถาธิบายและธาตุชั้นของเราเอง ไม่ให้เป็นไปตามโครงการ วันที่ ๑๒ เมษายน ไปแล้ว ส่วนบัญชีทั้งหลายนั้นเปิดไว้ตามเดิม เพราะบรรดาพี่น้องชาวไทยเรามีทุกแห่งทุกหน แล้วส่งมาเรื่อย หนุนมาเรื่อย เช่น เงินก็โอนมาบ้าง ส่วนทองคำ ดอลลาร์นี้มาอยู่เรื่อยๆ จึงต้องเปิดบัญชีเอาไว้ หากว่าได้เศษได้เหลือจากทองคำจำนวน ๑๐ ตัน ดอลลาร์จำนวน ๑๐ ล้านไปแล้ว เราก็ปฏิบัติตามเดิม คือได้เศษได้เหลือมาเท่าไร ทองคำที่ควรจะหลอมก็หลอมตามเดิม ถ้ายังไม่พอก็เก็บไว้ก่อน เมื่อพอแล้วก็เข้าคลังหลวงตามเดิมเช่นเดียวกับดอลลาร์ ทั้งสองอย่างนี้เข้าตลอด

เราก็ปรึกษาไว้ด้วยความปลอดภัยตลอดมาและจะตลอดไป เมื่อเราเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบในสิ่งนี้อยู่จะไม่เป็นอย่างอื่น คิดว่าทองคำเราคงจะมีเศษมีเลยบ้างอยู่แหละ ได้ ๑๐ ตันก็ ๑๐ ตัน มัดมือติดกันไว้ไม่ให้เคลื่อนมันก็ไม่ถูกใช้ไหม ถ้า ๑๐ ตันก็ ๑๐ ตันกับเท่านั้นเท่านี้แล้วเหมาะนะ เราคิดว่าจะได้อยู่อีก จาก ๑๐ ตันแล้วยังหวังไว้นะ เศษเท่านั้นเท่านี้ไป ดอลลาร์ก็เหมือนกัน เศษเท่านั้นเท่านี้ไป ส่วนเงินสดเราไม่หวังกับมันแหละ หวังอะไร ก็มันไหลออกตลอดเวลา รอบประเทศไทยเราเงินสดไม่ใช่ธรรมดา

ความจำเป็นมีอยู่ทั่วประเทศไทย เรียกว่าทุกภาคเลย จะออกจากเงินจำนวนนี้ไปเฉลี่ยไปให้ทั่วถึง

เมื่อวานนี้ก็ไปโรงพยาบาลโนนสะอาด ไปดูกำแพง ตึกสองหลังๆ ละสองชั้นด้วยกัน ใหญ่ด้วย ไปดูเมื่อวาน วานขึ้นก่อนหน้านั้นก็ไปทางโน้นไปดู นี่ก็โรงพยาบาลเหมือนกัน ออกไปเรื่อยๆ เราได้ช่วยบรรดาพี่น้องทั้งหลายมากน้อยเราพอใจ เราดีใจ สำหรับเราเอง มันเหลือเพื่อ ก็ดูซิพี่น้องทั้งหลายดูซิ กินให้ตายก็ตาย ในเช้าวันนี้ตายเช้าวันนี้แน่ พระมา กุสลา ไม่ทัน อาหารท่วมปากหลวงตาบัว ทุกอย่างท่วมตลอด นี่ที่มันล้นเหลือๆ อย่างนี้ ผู้อดอยากขาดแคลนมีเท่าไร แล้วจำนวนมากขนาดไหน มันต้องได้มองซิ เพราะฉะนั้นเราจึงมองตลอดเลยเทียว สำหรับตัวเราเองมันท่วมตลอด มีแต่เปิดออกเท่านั้นไม่จั้นท่วมปากตาย ได้ช่วยข้างนอก ช่วยทางโน้นทางนี้เรื่อย

อย่างเงินส่วนตัวเราไม่มีพูดถึงมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัด ไม่มี ไม่เคยสนใจกับเงินกับทองอะไรเลย ได้มาแล้วส่งเลยๆ ตั้งแต่ต้นเลยนะ ไม่มี จตุปัจจัยไทยทานเข้ามานี้ แยกๆ ส่งเลย โรงร่ำโรงเรียนตั้งแต่ต้นนะ คนทุกซ์คนจน แล้วก็โรงพยาบาล มาแต่ต้นด้วยกัน โรงเรียน โรงพยาบาล คนทุกซ์คนจน มาพร้อมกันแต่ต้นที่เราเริ่มสร้างวัด มาเรื่อยๆ เป็นประจำมาตลอด เงินเราไม่เคยเก็บ ได้เท่าไรๆ เราไม่เคยสนใจกับเรา คอยฟังตั้งแต่ภายนอก ที่ผู้เข้ามาติดต่อขอความช่วยเหลือ มีความจำเป็นมากน้อยเพียงไร เราจะพิจารณาตามนั้นเท่านั้น แล้วก็เรื่อยมาเป็น ๔๗-๔๘ ปีนะ สร้างวัดมาได้ ๔๘ ปีนี้แล้ว ตั้งแต่ ๒๔๙๙ ถึง ๒๕๔๖ มันก็ ๔๘ แล้วกำลังเริ่ม ๔๙ ไม่ใช่เธอ นี่ละตั้งวัดมาขนาดนั้น แล้วก็เฉลี่ยมาตลอด

ไม่ว่าส่วนใด สมบัติมีมากมีน้อยไม่เคยเก็บ ส่วนที่เป็นปัจจัยไทยทานต่างๆ ซึ่งควรจะเข้าทางวัด แยกไปทางวัด ควรจะเข้าทางประชาชน คนทุกซ์คนจนส่วนรวม แยกไปๆ ตลอดมาอย่างนี้ เราทำอย่างนั้น เพราะอันนี้เราพูดจริงๆ ด้วยอำนาจแห่งความเมตตาตามันเป็นเอง เป็นหลักธรรมชาติครอบงำอยู่อย่างนั้นเลย กระจายออกทั่วโลก สิ่งใดที่พอจะสนองความต้องการคือความเมตตานี้ได้มากน้อย มันจึงตกค้างอยู่ไม่ได้กับเรา มีเท่าไรออกเลย เพราะมันตั้งอยู่แล้ว ตั้งแต่ยังไม่มีมันก็มาคว่ำตรวจดูในกระเป่า ยังมีเหลืออยู่บ้างไหม อย่างนั้นนะ ความเมตตาละมาคั่นดูในกระเป่าเรามันยังเหลืออยู่บ้างไหม

ถ่ายภาพพจนานุกรมขึ้นเป็นข้อเปรียบเทียบ เหมือนกับว่าความจำเป็นมันไหลเข้ามา แล้วมาคั่นกระเป่าเราอยู่เรื่อยๆ มันจะมีได้ยังไงเป็นอย่างนั้น ถูกคั่นถูกตรวจอยู่ตลอดเวลา อำนาจความเมตตา เรามีความมุ่งหวังอย่างแรงกล้ากับประชาชน เฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธ

เรา ขอให้ธรรมแทรกเข้าไปในใจมากขึ้น จะผิดแปลกต่างกับส้วมกับถ่านที่เคยโปะหัวเรามา ครอบหัวเรามาเป็นประจำตั้งกับตั้งกลับ พอธรรมแทรกเข้าไปก็เป็นการชำระออก และเห็นความสะอาดสะอาดอันมีคุณค่ามากกว่าส้วมกว่าถ่านเป็นลำดับลำดับไปนะ อย่างที่ว่าเหล่านี้เราไม่ได้โง่ได้ฉลาด เราพูดตามหลักความจริง เราก็บอกแล้วว่า เราจนจะตายแล้ว ก็ว่าอย่างนี้เลยจะให้ยังไงอีก ก็จะมีพูดได้ทำได้ประโยชน์มากมายแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องมารับเท่าที่เราชีวิตยังมีอยู่เท่านั้น ที่จะพูดอย่างนี้

ความรู้สึกของหัวใจดวงอื่นดวงใดกับหัวใจของเราจะผิดกันหรือไม่ ไม่ต้องคาดมันก็รู้อย่างไร เข้าใจไหมละ กิริยาที่แสดงออกจากความรู้สึกอันนี้มันก็ต้องต่างกันเป็นธรรมดา แสดงอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา ด้วยความบริสุทธิ์ใจทั้งนั้น ไม่ว่าจะอ่อนจะโยน นิ่มนวล ประการใด หรือดุเดือดเข้มข้นประการใด เป็นเรื่องของธรรมสาดลงมากน้อยๆ ต่างกันไป อย่างนั้น มันไม่มีพิษมีภัยออก แน่ได้เลยว่าไม่มี วางั้นเลย ถ้ายังมีอยู่เป็นพิษ พระพุทธเจ้าไม่ได้มาสอนโลก นำแต่คุณทั้งนั้น คุณก็คือธรรมนั่นเองมาสอนโลก ที่นี้การสอนโลกเมื่อธรรมอย่างเดียวกันออกมาก็แบบเดียวกัน ตามขั้นตามภูมิอุปนิสัย ความสามารถของผู้ที่จะนำออก ได้มากน้อยออกไปมากน้อย นี้ต่างกัน แต่เรื่องหัวใจเต็มเปี่ยมด้วยความเมตตาสงสาร เต็มภูมิของจิตใจ ของนิสสัยวาสนาแต่ละรายๆ เรื่องที่ว่าเมตตาเราไม่อยากพูดว่ามีน้อยอะไรๆ คือธรรมชาติที่มันครอบไปหมด เป็นแต่เพียงว่าสิ่งที่จะสนองหรือกระตุ้นจิตใจมันมีมากน้อยต่างกันอยู่

ถ้าธรรมได้แทรกในหัวใจจะแสดงคุณค่าขึ้นมาทันทีนะ เท่าที่มันแสดงไม่ได้ก็คือมูตรคู่อลีงหาอาหาราคาไม่ได้ มีแต่โทษทั้งนั้นมันครอบอยู่ที่หัวใจ หัวใจกระตือรือร้นออกมาไม่ได้ ความแปลกประหลาดของธรรมก็ไม่เห็น ก็เห็นแต่ความสกปรกโสภณเต็มโลกเต็มสงสาร ผลของมันที่แสดงออกมามีแต่ความเดือดร้อนวุ่นวาย รบราฆ่าฟัน แย่งชิงกัน ประเภทต่างๆ ล้วนแล้วแต่เรื่องของกิเลสออกทำงานทั้งนั้น แต่โลกไม่มอง ธรรมเห็นหมดนี้จะว่าไง

การแสดงออกหรือการตอบรับกับความเห็นเหล่านั้นเป็นอีกอย่างหนึ่ง ควรไม่ควรก็รู้อยู่ในตัวเสร็จ ควรที่หูหนวกตาบอดก็บอดไปหนวกไปเสีย ควรจะตีมากน้อยออกไปก็กระจายตามความจำเป็นที่สัมผัสสัมพันธ์ ที่ควรจะออกรับกันในเวลานั้นเท่านั้นๆ หนักเบาเล็กน้อย นี่เป็นกิริยาของธรรมแสดงออกจากใจดวงเดียวนั้น นี่สอนแล้วสอนเล่าเรื่องธรรมดา เรื่องธรรม ถูกปิดไว้ตลอดด้วยสิ่งไม่มีราคาราคาสกปรกโสภณเป็นพิษในนั้นด้วย ครอบจิตใจ ใจก็ได้รับความลำบากจากสิ่งเหล่านี้ด้วย ที่จะออกทำประโยชน์มันจะมีกำลังออกมา

ได้ยังไง เมื่อมีแต่สิ่งหาคุณค่าราคาไม่ได้ และเป็นพิษเป็นภัยเต็มตัวครอบหัวใจอยู่ หัวใจดวงใดก็ตามเถอะ หมดราคาไปด้วยกัน ถ้าสิ่งเหล่านี้ได้ปกคลุมมากน้อย มีหนามมีบางของกิเลสครอบหัวใจสัตว์โลก ใครมีบางกว่ากันธรรมก็แสดงออกได้ตามส่วนของธรรม ถ้ามันหนาเสียจริงๆ มันไม่ได้หวังคุณอะไรนะ คุณของคนอื่น แต่มาหวังคุณของตนด้วยอำนาจของกิเลสซึ่งเป็นภัยล้วนๆ นี่เท่านั้นเต็มหัวใจ การแสดงออกจึงเป็นพิษเป็นภัยต่อผู้เกี่ยวข้อง นอกจากตัวเองไปแล้ว กระจายไปไหนเป็นภัยไปทั้งนั้น นี่เรื่องของกิเลสให้พากันทราบเสียนะ

เรื่องของธรรมมีมากน้อย จะแสดงความรุ่มเย็นผาสุกขึ้นในตัวเองก่อนอื่นแหละ จากนั้นกระแสก็ออก กระแสของธรรม ต่างกันนะเรื่องธรรมกับโลก คำว่าโลก ท่านให้คำรวมๆ เป็นคำสวยงาม ก็โลกกิเลสนั่นแหละจะเป็นอะไรไป ตัวสกปรกนั่นแหละ ตัวทุกซึ้งจึงอยู่ที่นั่น ธรรมแล้วเป็นความสะอาด ความสุขมากน้อยจะอยู่กับธรรมๆ กระจายออกไปเรื่อยๆ อย่างนั้น เต็มวันมันเห็นอรรถเห็นธรรมเหมือนกับเห็นขี้หมูขี้หมา ดังที่ท่านแสดงไว้ในนิทานอีสป อันนี้มาจากคัมภีร์นะ ตั้งแต่เราเรียนหนังสืออยู่ ครูเอานิทานอีสปมาให้อ่าน เราก็อ่านตามประสาเด็ก ที่จำได้ก็มี จำไม่ได้ก็มี เวลาเรียนแล้วไปคันดู โอ้ย มันมีอยู่ในพระไตรปิฎก นักปราชญ์ท่านเฉลียวฉลาด ท่านนำมาให้กุลบุตรได้พิจารณาเป็นคติเครื่องเตือนใจ

ท่านแสดงไว้ เช่นอย่างที่ว่า ไก่แจ้ที่เห็นพลอยนั่นแหละ มี ในธรรมะมี เขียนไว้เราก็ได้ตั้งแต่เป็นเด็ก ไก่แจ้ตัวหนึ่ง ค่อยเขี่ยหาอาหาร ไปพบพลอยเม็ดหนึ่งงามดีมีค่ามาก จึงร้องเปรยๆ ขึ้นว่า นี่ ขี้ใส่พลอย ถ้าเจ้าของของเจ้ามาพบเจ้าเข้าเช่นนี้ เขาคงเก็บเจ้าไปฝังไว้ในหัวแหวนตามเดิม แต่นี่เจ้าไม่มีประโยชน์อะไรกับเรา สู้ข้าวสุกข้าวสารเมล็ดเดียวก็ได้ ว่างแล้วก็ค่อยเขี่ยเลยไปในแปลงอื่นๆ แล้วก็มาสรุปความว่า นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ของที่ดีย่อมเป็นประโยชน์แก่ผู้รู้จักใช้เท่านั้น นั่น มันก็จำได้ พอมันเห็นปีบมันก็เข้ากันถึง อ้อ นี่ออกไปจากธรรมะข้อนี้ คัมภีร์นี้เอง เรื่องอรรถเรื่องธรรมสำหรับไก่แจ้แล้วไม่เป็นประโยชน์อะไร สู้มิตรสัจจะดีเดียวก็ได้ ว่างแล้วก็ค่อยเขี่ยเลยไปหาหลุมมูลหลุมคู่อื่นๆ ไปเรื่อยๆ เข้าใจ แปลออกไปอย่างนั้นซิ ท่านสอนไว้เป็นประโยชน์มากนะ เอามาอ่าน โอ้ นี่มันเป็นคติ ที่ออกมาจากในชาดก เห็นได้ชัด

อย่างที่ว่าหงส์หามเต่า เต่าหาบหงส์นั่นละ นี่ก็มี แล้วเรายังไม่ลืม อาจารย์ชื่อว่าบุญหรือใจ เป็นญาติกันกับท่านอาจารย์ฝัน ชื่อไม่นึกว่าจะลืมก็ลืมนะ พรรชาก็ไล่เสียกัน ท่านเป็นญาติกัน อยู่บ้านม่วงไข่ พรรณานิคม ท่านมาพักกรรมฐานอยู่ในป่าตะวันตกบ้าน แต่

ก่อนเป็นดงหมตนี้ ตอนค่ำเราก็ก็นั่งฟังเทศน์ท่าน ผู้ใหญ่ท่านพาออกไป ท่านก็เล่านิทาน ก็สมควรกับพวกนี้จะพอเข้าใจได้แค่นี้ ท่านก็เอาธรรมประเภทนี้มาสอน เราก็ก็นั่งฟัง แต่มันจำได้ตั้งแต่เด็ก จำได้หากไม่เป็นอารมณ์อะไร อนุเวลาไปดูในคัมภีร์ในพระไตรปิฎกจึงไปเจอ โอ๊ย อันนี้ออกมาจากนั้น ออกมาจากนี้เอง นั่นอย่างนั้นนะ

นิทานสอนพวกปากเปราะ พวกปากเปราะไปที่ไหนทำลายเพื่อนฝูง ท่านว่าฉัน คนที่เขารู้จักการคบค้าสมาคม เขาไม่เป็นคนปากเปราะ เขาเก็บความรู้สึกเอาไว้ มาพิจารณาคัดเลือกเหตุผลต้นปลายดีชั่วของสิ่งที่ได้ยินได้ฟังมา เขาไม่ได้นำออกไปกระจาย ท่านแสดงไว้เราไม่ลืมนะ ปากเปราะนั้นคือว่าพูดพาล่ามไปเลย อะไรๆ พูดพาล่าม เขาเรียกคนปากเปราะปากบอน ท่านสอนอย่าให้เป็นคนปากเปราะปากบอน ไปที่ไหนเลอะเทอะไปหมด อันนี้มันมีนิทานมาจาก ท่านว่าอย่างนั้น นิทานมาจาก หงส์สองตัวผิวเมีย ไปหากินอยู่ตามบึงตามบ่อต่างๆ ไปก็ไปเจอเต่าตัวหนึ่งงุ่มง่ามตัวมดเต็ม หากินอยู่แถวนั้นแหละ

หงส์สองตัวผิวเมียเลยถาม หาอยู่หากินมันพอปากพอกท้องไหมล่ะ คือหงส์ไปเจอเข้า ถาม โอ๊ย อดบั้งอิมบั้งแหละ ว่าฉัน แล้วที่สมบูรณ์กว่านี้อยากไปไหม โอ๊ย อยากไปแต่ไม่มีปีกเหมือนท่านละซี เรามีแต่ขาเดินตัวมดเต็มๆ นี่ถ้าหากว่าเธอรอวังปากเธอได้ เราจะทำเธอนี้ไปลงในบึงในบ่อใหญ่ๆ ซึ่งอาหารหวานคาวสมบูรณ์บริบูรณ์เต็มที เธอจะรักษาปากได้ไหม ว่าฉัน คือเวลาไป เราจะเอาไม้มาให้เธอคาบตรงกลางนี้ เราทั้งสอง ตัวหนึ่งคาบทางนี้ๆ แล้วจะบิน เป็นหงส์สามเต่าไป เธอจะรักษาปากได้ไหมเวลาไปนั้น ได้ยินเสียงอะไร เรื่องราวอะไร ห้ามไม่ให้พูด ถ้าพูดนี้ปากจะหลุดจากนี้แล้วตก ว่าฉันนะ จะรักษาปากได้ไหม

คนที่มักปากเป็นมันก็ปากเป็นทั้งสอง มันก็ตอบทันทีเลย เรียกว่าปากเปราะอีกเหมือนกัน จะรักษาปากได้ไหม รักษาได้ ว่าฉันนะ มันก็เปราะไปอีกแบบหนึ่งเหมือนกัน จากนั้นหงส์สองตัวผิวเมื่อก็ไปเอาไม้มาให้เต่าคาบ แล้วก็บินไปจะเอาไปใส่บึงใหญ่ๆ นั่นละพอบินข้ามไปพระราชวังเมืองพาราณสี คนในพระราชวังเต็มอยู่นั้นเขาก็เห็นหงส์สามเต่า เขาบอก โอ๊ย หงส์สามเต่าๆ คนนั้นก็ทัก คนนี้ก็ท้วง ว่าหงส์สามเต่า ทางนี้ก็คันๆ ละซี เขามีแต่ยกยอหงส์สามเต่า เต่าหาบหงส์ไม่เห็นพูด เขาคิดว่าอย่างนั้น ก็เลยว่า มันหงส์สามเต่าที่พ่อที่แม่สุเธอ สูไม่รู้จักว่าเต่าหาบหงส์หรือ ทีนี้ปากมันก็หลุด เลยหล่นตุ้มลงไปเมืองพาราณสี เต่าตัวนั้นแตกกระจัดกระจาย เลือดกระसानช่านเซ็นไปถึงไหน พวกนั้นเป็นคนปากเปราะปากบอนเป็นไปตามๆ กันหมด ว่าฉันนะ

ให้พากันระวังปากนะ ถ้าพูดอย่างซัด ๆ ก็ว่า เดี่ยวบ้านตาดน้ำมันจะเป็นคนปากบอน ปากเปราะไปหมดนั่นแหละ ความหมายก็ว่าฉัน นี่มี นี่ความปากเปราะ เสีย ท่านเล่าให้ฟัง เรากี่ โอ้ เป็นอย่างนี้เอง ปากเปราะปากบอน พูดได้ทุกอย่างหาสาระไม่ได้ แต่การทำลายไปประจำ มีเยอะในหนังสือนักเรียน หนังสือเราเรียนแต่ก่อน เวลาไปเจอในพระไตรปิฎกถึง ได้รู้ ๆ อ้อ ออกไปจากนี้ ๆ รู้ ท่านนำมาสอนพวกเด็กที่ควรจะได้เป็นคติตัวอย่าง นับแต่ ผู้ใหญ่ลงไป

กะว่าทองคำคราวนี้จะแรงละ กะว่าจะให้ได้พร้อมในระยะสิ้นเดือนมีนา ว่าฉันนะ พอ ต้นเดือนเมษาก็พร้อมแล้ว เรียบร้อยแล้ว ถึงวันที่ ๑๒ ก็ออก มอบทองคำ ดอลลาร์ พร้อม กันกับวันปิดโครงการในวันนั้น เรากำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว จะได้เร่งทองคำตอนนี้แหละ ให้ได้ตามจุดหมาย จะได้มากกว่านั้นเท่าไรเราก็ไม่ว่า พลอยอนุโมทนาสาธุการไปตาม เท่านั้น แต่ถ้าขาดนี้ โอ้ย ไม่ได้ เสียหน้าคนไทยทั้งประเทศทีเดียว ไม่ใช่เสียเล็กน้อยนะ ประกาศบ้าง ๆ มานี้มันเท่าไรแล้ว ว่าทองคำให้ได้น้ำหนัก ๑๐ ตัน และดอลลาร์ได้ ๑๐ ล้าน แล้วขาดสะบั้นลงไป ทองคำได้ ๕ กิโล ดอลลาร์ได้ ๕ ดอลลาร์ เป็นยังไง เมืองไทยเรา เป็นยังไง ฟังเอาซิตรงนี้ตรงจุดสำคัญ จุดที่มันจะสังหารอยู่จุดนี้นะ เอาให้ดี ถ้าได้มากกว่า นั้นยิ่งดี

ถ้าให้สมใจของเราจริง ๆ เราพูดเฉย ๆ นะ ไม่ใช่เป็นข้อบังคับพวกเราทั้งหลาย ว่าให้ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน นี่เป็นข้อบังคับของคนทั้งชาติเข้าสู่คลังหลวงเรา เพื่อความ สมบูรณ์พูนผล ศักดิ์ศรีติงามจะเด่นขึ้นตรงนี้ เรากำหนดไว้ตายตัว แต่ถ้าได้มากกว่านี้ขึ้นไป เราไม่ว่า ๆ ให้มันสมใจเสียจริง ๆ แล้ว คราวที่แล้วได้ตั้งพัน ๔๐๐ กว่ากิโล คราวนี้ถ้าได้พัน กิโลนี้ แหม เหมาะมากนะ เราเหมาะมากทีเดียวถ้าได้พันกิโลคราวนี้ แต่ได้ไม่ได้ไม่ว่า แหละ คืออันไหนที่ปัก ปักจริง ๆ อันไหนที่เป็นผลพลอยได้ก็ให้เป็นไปตาม เราไม่มีกำหนด กฎเกณฑ์ ถ้าลงฟาดเสียทองคำน้ำหนัก ๑,๐๐๐ กิโลเลยไปแล้วพอใจ แล้วปิดก็เลย อย่าง สง่างามทั่วประเทศไทยเรา อันนี้เป็นสิ่งที่จะทำความสง่างามแก่ชาติไทยของเรา คราวนี้ คราวหนึ่งนะ

คราวปิดโครงการไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ เพราะฉะนั้นเวลามีลูกศิษย์ลูกหามา ปรีกษาหรือ อยากขอเรียนเชิญนายกฯ ท่านมาในงานนี้ด้วย มาปรีกษาเรา เราก็เห็นด้วย ทันทึ เพราะนายกฯ ก็เป็นผู้นำของคนทั้งชาติ สมควรอย่างยิ่งที่จะเชิญท่านมา เราไม่ขัดข้อง อะไร เอ้า เชิญได้ ว่าฉัน การที่ท่านจะมาได้หรือไม่ได้ ให้เป็นตามอัธยาศัยของท่าน เราว่า ฉัน เขাপรีกษาแล้วเขาได้เขียนหนังสือมา เราก็ได้เซ็นส่งไปหานายกฯ เรียบร้อยแล้ว แล้วก็

เปิดโอกาสให้ท่านสะดวกสบาย ท่านจะมาหรือไม่มาให้เป็นตามอัธยาศัยของท่าน เราว่าจั้นเรื่องใหญ่ก็อยู่จุดนี้แหละ

ทองคำเราที่เข้าแล้วเวลานี้ ๙,๑๒๕ กิโล ดอลลาร์เข้าไปแล้ว ๘,๘๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด ทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็นทองคำ ๙,๑๖๘ กิโลครึ่ง ยังขาดอยู่ ๘๓๑ กิโล จะครบจำนวน ๑๐ ตัน ดอลลาร์ได้แล้ว ๘,๘๖๙,๕๕๖ ดอลลาร์ ยังขาดอยู่อีก ๑,๑๓๐,๔๔๔ ดอลลาร์ จะครบ ๑๐ ล้านดอลลาร์ อันนี้ต้องตายตัวเลย ขาดไม่ได้ ส่วนที่จะเพิ่มได้เท่าไร เป็นส่วนเศษส่วนเหลือของพี่น้องชาวไทยเรา เราพอใจโดยลำดับลำดับที่พอใจมากที่สุดคราวนี้ ถ้าได้ทองคำ ๑,๐๐๐ กิโล นี่แหม หลวงตาบัวอาจฝันทั้งเป็นก็ได้ นะ ดีใจมากเข้าใจไหม ฝันทั้งเป็นไปเลย เพราะการปิดนี้เป็นเรื่องใหญ่โตอยู่มาก ให้มีเครื่องประดับเข้าไปอีกทีหนึ่ง ประดับความสมบูรณ์ของเราที่กำหนดไว้ เศษไปเท่าไรๆ นั้นเรียกว่าเป็นเครื่องประดับไปหมด ยิ่งจะภาคภูมิใจมากทีเดียว

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตา ตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com